

OUDE WATERPUT.

De Heer De Ketelaere, apotheker in het gekende huis "DE OLIFANT", hoek Kerkstraat 16 - Witte Nonnenstraat meldde ons het bestaan van een waterput onder dit huis.

Ter plaatse vonden wij onder een bakstenen keldervloer die ongeveer 2,5m onder het straatniveau ligt een waterput afgedekt met een klassiek gietijzeren deksel.

De ronde put heeft een doorsnede van ongeveer 2 m. Vanaf de opening loopt de wand schuin naar beneden om op ongeveer een halve meter diepte op de rechte wand over te gaan. De put stond vol water, maar bij nader onderzoek bleek hij tot op 75cm van het deksel vol te steken met puin en gruis, terwijl deze substantie naar de wanden toe overging in modder. In dit gedeelte kon een lange stok tot twee meter diepte gestoken worden.

Het centrum van de put ligt op 10 meter van de rooilijn van de Kerkstraat en op 2 m van die van de Witte Nonnenstraat. Uit welk soort baksteen de put is opgebouwd kon niet uitgemaakt worden vanwege het water. De vloer van de kelder geeft in verband met de ouderdom van de put geen aanduiding. De hiervoor gebruikte baksteen is van het gewone model dat in een normaal patroon gemetst werd.

Over de oorsprong kunnen wij voorlopig slechts het volgende noteren. Waterbevoorrading is in het late middeleeuws Oostende altijd een probleem geweest, waaraan men trachtte te verhelpen door het graven van putten, die echter minderwaardig water opleverden.

Een mijlpaal in de verbetering hiervan moet de bouw van het Waterhuis geweest zijn.

Gezien de Kerkstraat een zeer oude Oostendse straat is, die praktisch altijd bebouwd is geweest en het onwaarschijnlijk is dat een put achteraf in een kelder gegraven werd, (meestal werd een huis op een put gebouwd), mogen we de oorsprong wel ergens in de eerste helft van de 17de eeuw situeren.

Nader onderzoek van de inhoud van de put zou waarschijnlijk meer aanduidingen kunnen opleveren.

RESTEN VAN HET OUD RANGEERSTATION.

In de Boogschuttersstraat kwamen bij grondwerken, rechtover de villa die het nummer 6 draagt, boogvormige muren bloot. Zij waren gedeeltelijk in baksteen en graniet, ongeveer 1 meter hoog en bijna even breed. Volgens de verklaringen van de werklui waren deze muren van uitstekende kwaliteit qua metselwerk. Bij nader onderzoek bleken dit de resten te zijn van een der draaitafels voor locomotieven van het rangeerstation dat na de Tweede Wereldoorlog verdween. Volgens de verklaringen van de oudere omwoners stak er in die omgeving, maar dan iets verder van de straat verwijderd, nog een watertank van 60 m³ in de grond die gebruikt werd voor de bevoorrading van de locomotieven.

Later kwamen op deze plaats de stedelijke reinigingsdienst. Toen deze enkele jaren geleden verhuisde kwam er op een gedeelte van die gronden een nieuw rioleringsgemaal.

EEN SCHEEPSMORTIERBOM UIT DE 18de EEUW.

Door de Ontmijningsdienst van de Zeemacht werd op de gronden van de nieuwe Jachthaven te Nieuwpoort (gelegen aan de oostkant van de Geul) een 12 duimse scheepsmortierbom, waarschijnlijk uit de 18de eeuw, onschadelijk gemaakt. De bom was nog voorzien van een houten holle tap, die als lont had dienst gedaan, en was gevuld met een mengsel van buskruit en salpeter. Het gietijzeren lichaam is in uitstekende staat. Het enige wat hierop ontbreekt zijn de twee handvatten waarmee de bom handelbaarder werd gemaakt bij het transporteren. Dit soort scheepsmortierbom werd voornamelijk gebruikt voor de beschieting van vestingen vanuit zee. Wanneer de bom op die plaats terecht kwam is moeilijk uit te maken. Nieuwpoort is vele malen beschoten geweest. Toch kan de omvang van de bom een aanduiding zijn, want die wijst op groot materiaal, zodat in die richting moet gezocht worden. Een van de voornaamste beschietingen van Nieuwpoort gebeurde in 1681. Dat lijkt wel wat vroeg, terwijl anderzijds bombardeerschepen uitgerust met dit soort materiaal in onbruik geraakten tegen het einde van de 19e eeuw. Het stuk kreeg een plaats in de Maritieme Sectie van ons museum.